

DĚTI RAUMY

KRISTINA HAIDINGEROVÁ

DEJ SI POZOR NA TO, CO SI PŘEJEŠ

**KRISTINA
HAIDINGEROVÁ**

**DĚTI
RAUMY**

NAKLADATELSTVÍ

NETOPEJŘ

Copyright © 2019 Kristina Haidingerová
Cover Art © 2019 Michal Březina
Illustration © 2019 Kristina Haidingerová

Czech edition © 2019

All rights reserved.

No part of this book may be reproduced in any form or by any electronic or mechanical means, including information storage and retrieval systems, without permission in writing from the publisher.

ISBN 978-80-88225-13-3 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-88225-17-1 (PDF pro čtečky)

Odpouštím ti.

... Zemřel jsem, když mi bylo dvacet jedna let. Abych mohl skutečně spočinout, musím ale pokračovat dál. Na sever. Až teď konečně vím, proč. Musím najít ‚Řeku mezi světem živých a mrtvých‘. Protože jedině tam snad dojdu spasení. Až vrátím tu zrudnou věc, co nesu.

Ze vzkazu Samuela Segetha, 1645

... Už vím, proč nechal Všemohoucí moji duši bloudit mezi světy. Abych chránila Adama a všechny jeho potomky. Víím, že to je moje poslání. A bude do té doby, dokud ho po mně nepřevezeš. Udělala bych cokoli, abych vložila ruku tvého zachráněného bratra zpět do té tvé.

Z dopisu Katii Waarmetsové Samuelu Segethovi, 1645

#1 VZKŘÍŠENÍ

*„Když se dívám do zrcadla, co mi ukazuje?
Odraz mého největšího nepřítele.
Co slyším, když promluvíím?
Ozvěny nenávisti, která zmařila tolik let.
Nechte mě zemřít, dřív, než se probudím...“*

SINERGY

(ME, MYSELF, MY ENEMY)

To

Praha, České království, 1619

Dominik Regev chodil po pokoji jako šelma zavřená v kleci sem a tam, k smrti vyčerpaný z nekonečné cesty, ze které se vrátil teprve před dvěma dny, přesto neměl stání. Měl chuť začít se bít pěstí do zátylku. Tupá bolest mu šlehala až do očí.

Na chvilku ponořil hlavu do umyvadla se studenou vodou. Úleva byla nepatrná. Otřel si ledabyle tvář do dlaní, oči nechával zavřené.

Pod víčky si znovu promítal hrůzné výjevy z ledového pekla, ve které se proměnil slavný lov velryb, ten, který měl prokázat jeho velkorysost, bohatství a odvalu. Znovu a znovu se mučil trýznivými vzpomínkami, jen aby se ujistil, že se toho nedotkl. Ne, on jediný se toho nedotkl, ani ono se nijak nedotklo jeho.

Jako jediný se vrátil téměř v pořádku.

Je to Zázrak? Nebo příležitost?

Dominik podvědomě věřil v to druhé. Považoval za nezbytné všemu porozumět.

Sedmnáct z jednadvaceti námořníků utonulo nebo umrzlo. Dva ta věc navždy změnila. Jedním z nich byl Dominikův starší bratr, zarputilý vědec Ibrahim, nositel jména po dědovi z Istanbulu. On, a ještě jeden člen posádky, se proměnil v něco, co se mladý muž dosud zdráhal pojmenovat.

Toho druhého si vzala světelná *Řeka mezi světy*.

Ibrahim už byl daleko.

Posledním, kdo neutonul ani neumrzl, byl švédský velrybář Thomas Lehto. Ibrahimův a Dominikův přítel. Sice přežil, z výpravy se však vrátil jako nemohoucí a zůstává dodnes upoutaný na lůžko. V cizí zemi, daleko od domova. Kdyby neochrnl, měl zcela jistě velkou naději tu věc vypátrat a dohonit. On to totiž stále viděl a slyšel...

„Ono to Thomase kouslo,“ zašeptal Dominik do ticha tak zhutnělého bolestí hlavy, že jím sotva propadla kapka vody ze špičky mladíkova nosu. Slyšel, jak tůkla do drahého koberce.

„Jeho se to dotklo!“ vysvětlil ornamentům na podlaže. „Tehdy ráno jsem viděl velrybářův roztržený rukáv i maso. A to fialové bahno, které se mu lepilo na cévy a hojilo ránu přímo před mýma očima... Ta věc mu vzala kus duše a jeho oči a uši!“

Dominik znovu ponořil tvář do chladné vody.

Mladého muže nakonec trochu utěšilo vědomí, že sám měl tak velké štěstí, že si z hrůzného dobrodružství přivezl jen noční můry a časté bolesti hlavy.

„Máte připraveno na cestu, pane,“ ozvala se ode dveří služebná; její drobnou tvář svírala úzkost. Ve chvílce se za ní objevila Agáta, Dominikova žena. Té v očích stály slzy. Služce poručila odejít, vklouzla do pokoje a zavřela za sebou.

„Dominiku,“ přišla až k němu, uhladila si široké sukně, současně se jí slzy rozlily po tvářích. „Jak šťastná jsem byla, když jste se konečně vrátil, a vy chcete... znovu odjíždíte, a ani mi neřeknete kam a proč! Po tom všem, kolik jste si vytrpěl! Vždyť potřebujete odpočívat! Tady můžete, postarám se o vás, dám vám, cokoli si budete přát.“ Vzala ho za ruce, což se jindy sama většinou zdráhala. Byla o šestnáct let starší než její čtyřiaadvacetiletý choť, a lásku nebo důvěrné dotyky po něm nevyžadovala. Vždy poslušně čekala, až přijde on sám. Nyní jí ale zoufalství bránilo stát stranou a přihlížet, jak se její

sotva se navrátivší manžel chystá z neznámých důvodů znovu zmizet.

Musím to najít, přikazoval si Dominik v duchu. Ale byl to on sám, kdo si poroučel cestovat dále? Nebo mu to přikazovalo něco jiného? Nebyl si jistý.

Sevřel Agátiny ruce v dlaních. Měl chuť si naopak poručit na celé to šílenství zapomenout. Zůstat zde, v bezpečí svého domova, obklopen bohatstvím a přízni svých blízkých. Nikdo by se nevyptával. Všichni tušili, že se tam na severu přihodila tragédie, a nechtěli mladého pána rozrušit.

„Máte horečku,“ dotkla se Agáta opatrně jeho horkem sálajících spánků. „Takhle nemůžete nikam cestovat. Alespoň ještě pár dnů setrvejte, prosím vás o to.“

Dominik se opřel vlhkým čelem o její.

Sice si ovdovělou bezdětnou ženu vzal především pro nebývalé věno, ale nemohl být úplně slepý k její lásce. Ne nyní. Právě v tuto chvíli by ji určitě dokázal i opětovat. Smutek činil z Agáty zranitelnou, hezkou ženu. Znovu se mu zachtělo setrvat. Alespoň dokud nepoleví ta strašná bolest hlavy. Dopřát své dobré paní i sobě trochu klidu a lásky.

Jenže za tu dobu ta věc může zmizet bůhví kde a já ji musím najít!

Znovu se v duchu ptal sám sebe, proč to vlastně chce pronásledovat.

Zdravý rozum se mu v poslední chvílce snažil zachránit život... Proč se po všem, co se událo, ženeš jako šílenec přes půl Evropy a chystáš se pokračovat? Chceš to zničit? Opravdu? Nebo tě žene dál příslib tajemné a nepoznané síly, která tě od samého začátku fascinuje tak, že zastíní i všechny prožité hrůzy?

„Musím to najít,“ zamumlal omámeně, na ústech mu praskla bublina slin. „Musím to najít,“ zopakoval. Pustil Agátiny ruce, vzal ji za ramena a přiměl ji poodstoupit mu z cesty.

„Co?“ zavzlykla. „Prosím vás! Řekněte alespoň mně...
co? Co chcete najít?“

Dominik se ve dveřích zastavil, ale na svoji zoufalou
ženu už nepohlédl.

„Svého bratra.“

Vzkříšení

I

Dani Vanili alias Daniel Sokol zalezl do toitoiky a zamkl dveře. Ne že by zapáchající budky vůbec kdy vyhledával. Takhle prostě bojoval s chutí se zbláznit.

Zůstal ve stísněném prostoru stát a snažil se svět okolo vnímat jen skrze nepatrný modravý přísvit, známý a nevyhnutelný pach fekálií a monotónní dunění hudby. Mohl si ve svém vlastním klidu chvilku nalhávat, že se mu posledních pár měsíců jen zdálo. Že až otevře plastové dveře, které se za ním s obvyklým třísknutím zabouchnou, uvidí jen skandující kotel metalových fanoušků, fronty u stánků a staršího bratra Patrika, čekajícího s kelímkem piva.

Když Dan nakonec vylezl, Patrik tu byl.

Fanoušci a stánky také.

Ale byli tu pořád i *oni*.

Přímo tady. Šéfka i chlap, kterého oživila – Danův a Patrikův prastrýc.

Tvor – doteď pouze přísně utajovaný objev neskutečné vědecké hodnoty, nahá, nehybná, patnáct generací stará lidská fosilie, nalezená v ledovci u severního pólu. A mimo to živoucí důkaz nesmrtelnosti.

Pro Dana bylo nelehké přijmout už pouhý fakt, že se našel jeho čtyři sta let starý příbuzný. Druhá věc byla uvěřit tomu, že znovu ožil. Třetí věc, ta zdaleka nejhorší, byla vidět ho teď na vlastní oči.

Oživlá fosilie Danova prastrýce stála v davu fanoušků, hýbala se a mluvila, vypadala jako asi tak podobně starý, tedy třicetiletý chlápek, který svým outfitem zapadal mezi účastníky festivalu – od Patrika vypůjčené kožené svršky, dlouhé vlasy a tmavě obtažená oční víčka dělala své.

Dan ale už věděl, že prastrýcovy hluboké oči nejsou nalíčené, že linky podél řas nejsou černé, ale tmavě fialové a barva je rozpitá do okolní bledé pleti. Nafialovělý odstín měla i kůže kolem nehtů a rty, jako by jejich majitel trvale trpěl zimou.

Aby ne, když byl čtyři sta let u ledu...

A to přátelé o Danovi říkali, že má právě tak velkou hubu jako fantazii.

Ne, tohle si nevymyslel.

Je tady a teď, a jsou tu i ostatní.

Zůstal stát opodál.

Prastrýc se mezitím dohadoval s šéfkou – jak si pro sebe s Patrikem pojmenovali Katiu Waarmetsovou – jazykem, který Dan nepoznával.

Podvědomě Dana těšilo, že se nekoná žádné romantické shledání. Katiino nadšení z oživení zmrzlého cestovatele mu skoro až vadilo.

Ani zmrzlík nevypadal ze svého probuzení kdovíjak nadšený. Neustále se rozhlížel po fanoušcích kolem, jako kdyby od nich co chvíli čekal útok. Skoro jako fetiš trpící stihomamem...

No, pokud je Samuel Segeth skutečný, pomyslel si Dan, musí se teď zaručeně cítit ještě mnohem hůř.

Je malý, posuzoval v duchu zmrzlíkův vzhled. Jistě, v sedmnáctém století byli všichni lidé prcci. Jenže pak tu je štíhlá postava, až nepřirozeně bezchybná, hladká pleť a hluboké, temné a zároveň zářivé oči... takové snad dokáže vytvořit jen Photoshop. Jako by ten týpek vylezl z obálky hudebního magazínu...

V tu chvíli zmrzlíkovy hypnotizující zřítelnice zachytily Danův pohled.

Mladý muž měl pocit, že mu lebku proklály dva obří ledové rampouchy a zvedly ho do vzduchu. Kolem sebe necítil naprosto nic. Vznášel se v prázdnotě. Na tělo přestal působit jakýkoli tlak, kromě chladu, který mu provrtával hlavu a palčivě narážel do lebky vzadu za očima. Studená bolest se Danovi vlila i do žil. Plnila jeho tělo, jako vazká, cizí tekutina, jakou lékaři pumpují pacientům do útrob při vyšetření.

Hnus.

Zamrkal. Ke své úlevě shledal, že se na něho prastrýc už nedívá. Že chraplákem náruživého kuřáka pokračuje ve svém dohadování se šéfkou; on sám že stojí stále na zemi a ne, ani z očí mu nic netrčí.

Odpor ale přetrvával. Nejen že ho byl plný, náhle jím byl i obklopený. Nemohl se hýbat.

Patrik i šéfka teď také stáli bez hnutí.

Danova ústa zaplavily nasládlé sliny, v uzlinách mu brnělo.

Burácející hudba náhle ustala, světla zhasla. Snad někdo vypnul proud, uvažoval Dan. Ale zdálo se, že ten někdo vypnul úplně všechno.

Takhle nějak to musí vypadat, když se zastaví čas... hudebníci a mnohatisícový zástup doposud rozpálených fanoušků rovněž ztuhli. Tváře poblíž stojících... ne, i těch dalších... se křenily, jako by všem do úst někdo hromadně nalil rybí tuk.

Prastrýc se znovu zahleděl do davu, pak na nebe, a utrousil něco po svém – samozřejmě mu nikdo krom šéfky nerozuměl.

Ale právě dle výrazu její tváře Dan poznal, že je hůř, než kdyby bylo zle.

Prudce se sklonil a s žaludkem vůlí semknutým díval se na své nové boty, které se chystal, ale nechtěl pozvratet. Polkl. Rozhlédl se.

Na dvacet tisíc fanoušků teď nehybně zíralo vzhůru. Sledovali světla helikoptéry, kroužící nízko nad areá-

lem, kde ještě před chvilkou nerušeně vrcholil letní festival... a na sněhové vločky, jak se v hravém tanci snáší na horkem sálající beton.

Sněžilo uprostřed července.

Podvečerní nebe světlalo, až zbělalo docela, i šum větru ve stromech ve vteřině pohltilo naprosté vtíravé ticho.

Pak se ozval bzukot, stejný, jaký se ozývá v blízkosti velkých transformátorů.

Pódiové osvětlení vybuchlo v efektní spršce jisker.

A helikoptéra začala tančit – jako sprejem přiotrávená moucha se neovladatelně roztočila.

„Pryč!“ zařval prastrýc česky.

Fanoušci zůstávali dál zcepenělí, jen šéfka, Dan a Patrik pocítili náraz cizí síly, která je donutila k pohybu.

Dan běžel jako poslední ze skupiny skrze nehybné, snad do země zarostlé fanoušky. Znovu musel bojovat s pachutí v ústech a potřebou ji vydávit. Věděl ale, že se nesmí zastavit.

Záblesk světla a vlna horkého vzduchu schválily jeho rozhodnutí.

Helikoptéra se zřítila přímo doprostřed davu diváků.

„Ty pičo!“ ulevil si. Zastavil svůj úprk tak náhle, že se málem posadil na zadek. Hned nato polkl dech a začal ustupovat, zakopával o vlastní nohy. Kolem stroje i uvnitř se rozžehly plameny. Co bylo divné, všechno se dělo za naprostého ticha.

Lidi... tři, čtyři! – doslova přepůlily lopaty vrtule. Dan viděl změť ulámaných končetin, zpřetrhaná torza kolem trosek stroje – několik osob uvízlo pod nimi. Těla pukla, vnitřnosti vyhřezly na beton, jako by explodoval obří odšťavňovač. Jiní byli odmrštění.

Nikdo z nich při tom nevydal ani hlásku.

Zranění ani umírající.

Otevírali ústa, ale nekřičeli.

Dál panovalo dusivé ticho.

Připadal si, jako by mu přímo u ucha odpálili petardu.

V kokpitu helikoptéry, který teď připomínal obří, zářící rozšlápnuté vejce, zahlédl pohyb. Ať tam byl, kdo byl – v kabátu z ohně – žil, a snažil se ze žhavého pekla dostat. Dral se skrze střepy a pokroucený plech.

Z troskek povstala lidská pochodeň.

„Pryč!“ rozřal ticho prastrýcův hlasitý chraplák.

Dan se však nemohl ani hnout. Stál a díval se...

Nezasazeným lidem bylo tiché utrpení umírajících zcela lhostejné. Dál tupě zírali na sněhové vločky.

Další neslyšná detonace vymrštila několik plamených střel daleko od sebe. Ani jedna neminula nehybné cíle kolem sebe. Dívku s dlouhými vlasy střepina skalpovala, kus jejího účesu i kůže přistál na holém zátylku svalnatého borce, aniž si ten toho vůbec všiml; dvojici opodál stojících chlápků letící kov přesekl nohy. Zřítily se na zem jako stržené sochy; jeden zůstal opřený o nohy muže před sebou; připomínal tak odložený exemplář v muzejním skladu. Skalpovaná dívka tiše a nehybně stála, po tváři se jí řinula krev. Všude kolem ní se povalovaly kusy lidí, tkáně rozstříkané po betonu i po kolem stojících nehybných lidech. Svou nepřírozenou strnulostí a bledostí Danovi připomínali prastrýce. Dan si teď připadal jako v hodně hnusném světě voskových figurín.

Jedinou živou postavou se zdál být hořící pilot, který teď šel, či spíše vrávoral směrem k Danovi. Nikdo ho nehasil svým oblečením, nikdo mu nespěchal na pomoc! V tomhle tichém světě nikdo nikoho nezachraňoval...

„Musíme jim pomoci!“ zakřičel do ticha. Radoval se, že slyší vlastní hlas, ale...

Prastrýc ho popadl za loket – stiskl ho prsty jako do svěráku. „Pryč!“ zavelel znovu. Danovo tělo se dalo do pohybu – vlečen zmrzlým prastrýcem následoval Patrika a šéfku...

Skupinka se prosmykla oněmělou a nehybnou ochranou k nádraží.

Zevnitř vybíhali hosté a s ústy dokořán civěli na bílé nebe, ze kterého se sypal sníh. Podobně na tom byli ti, kteří si doposud užívali horkého festivalového večera na terase před hospodou či u stánků.

Jako přes zakryté uši Dan vnímal navracející se zvuky: křik a dohadování lidí, hudbu dunící za zdmi hospody.

Cestující z odjíždějícího vlaku se vykláněli z oken, strach je nezbavil úžasu, ani úžas je nezbavil strachu.

Strojvedoucí měl naštěstí tolik rozumu, že nezpani-kařil, neodmítal vyjet ani zbaběle neujížděl. Vydal se ze zastávky podle plánu.

Otázkou bylo, zda se sem ještě vrátí.

Dan křičel na ostatní na nástupišti, aby běželi pomoci těm v areálu. Děsila ho představa, že desítky zkamenělých lidí tam teď prostě vykrvácí.

Prastrýc ho ale strhl k sobě a zavrtěl hlavou; jeho zorničky byly menší než špendlíková hlavička, na tváři se mu třpytily sněhové vločky. Nerozpouštěly se. Prostě mizely.

„Je tu moc lidí, musíme rychle pryč,“ křikla šéfka a vzala Dana za rameno. Prastrýc tentokrát popadl za loket Patrika a vedl ho za nimi.

Skupinka uprchlíků proklouzla za prodejní stánky a dál do lesíka. Z městečka už se sbíhali ti, které šokoval nepochopitelný meteorologický úkaz a vyděsila detona-ce.

Náhle se opět setmělo, sněhové vločky se přímo před zraky všech rozplynuly.

„Zdá se, že leden se nakonec rozhodl počkat na svůj čas,“ utrousil Dan a hystericky se rozesmál, v očích mu stály slzy.

II

Historička a čerstvá absolventka Karlovy univerzity Lexi En Mocanuová vrazila do dveří kliniky tak nešetrně, že

si málem vykloubila rameno. Do kanceláře W-Simbio-Pharmu vpadla jako při přepadení.

„Slečno Alexandro!“ Doktorka Zuzana Šmídová jí překvapivě běžela naproti. „Ještě že jste tady! Nemohu se dovolat slečně Waarmetsové, pak jsem zkoušela vás, ale...“

„Musíme Sofii ihned převézt do Prahy!“ vyhrkla Lexi.

„Převézt ji? Teď hned? Proč?“

„Slečna Waarmetsová mi před asi deseti minutami volala a trvala na tom, že má být pacientka ihned přeložena.“

Lexi nečekala, že se doktorka bude na cokoli ptát. Teoreticky by jako zkušená šedesátnice s dlouholetou praxí na to měla právo, ale instrukce Katii Waarmetsové – ředitelky společnosti W-SymbioPharm – byly Zuzaně dosud vždy svaté.

Teď zřejmě poznala, že má Lexi nahnáno. Což ona také měla.

Telefonický rozhovor s šéfovou dívkou vyděsil. Něco se stalo a Katia nechtěla prozradit, co přesně. Potvrdila, že ona i její společníci jsou v pořádku, zato velmi naléhavě trvala na tom, aby Sofie, její lékařka i Lexi sama co nejdříve opustily Zlín.

„A-ale Sofie právě není v žádném případě schopna převozu!“ vykoktala zdravotnice s výrazem pronásledované hrdinky hororu. „Zrovna jsem vám chtěla volat! Sofie není v pořádku! Pojdte se podívat!“

Lexi si stočila dlouhé dredy do drdolu a vešla do Sofiina pokoje.

Jako by vstoupila do jiného světa. Okamžitě ji sevřelo téměř hmatatelné ticho, v němž zanikalo i pravidelné pípání okolních, životní funkce monitorujících přístrojů, zalilo ji měkké světlo a vůně pracího prostředku, desinfekce a ještě něčeho... Nebyla to vůně, ale zvláštní pach. Jiný, než jakým bývají obvykle obklopeni velmi staří lidé. Teď ji pohlcoval... jakoby mokrou hlínou,

nasládlým zápachem vysychající pláže nebo benátských kanálů při odlivu.

Stará paní nebyla ve svém lůžku skoro vidět. Její drobné, hubené tělo se chvělo, z nosu i nepřítomných očí vytékaly drobné pramínky krve, které pomalu zaplavovaly vrásky ve tváři jako dávno vyschlá korýtká řek.

„Děje se to už asi půl hodiny,“ ozvala se lékařka za Lexiiny zady. „Životní funkce jsou v normálu, jen... naprosto nic nevnímá a –“

„Psst!“ zarazila ji Lexi. Měla pocit, že slyší zvuk, který ale nedokázala identifikovat. Temný, a přesto velmi slabý bzukot. Vzduch v pokoji se zdál být těžký a hustý.

„Všechny životní funkce jsou v normálu,“ opakovala lékařka znovu šeptem to, co bylo zjevné i z poklidně popípávajících přístrojů. „Vypadá, jako by byla v tranzu.“

Lexi se pomaličku přiblížila k pacientce.

Sofie ji nevnímala. Zírala do stropu, povadlé rty se chvěly.

Pro Lexi to byl strašný pohled. Sofie pro ni byla mnohem víc než jen nultou pacientkou nové léčby rakoviny. Byla jí babičkou, vlídnou rádkyní i vrbou, které se mohla kdykoli vypovídat. Zázračnou věčně mladou dámou, nejhouževnatější pacientkou, jakou kdy měla tu čest poznat. Teď vypadala tak křehce, přemoženě a bezmocně... Dokud nezačala křičet.

„Ten žár nesnesu! Hořím! Hořím!!!“ začala ze sebe vyrážet hlasem tak jasným a silným, že přehlušil i zrychlující se pípání EKG. Při každém výkřiku se její tělo pod pokrývkou vzepjalo.

„Kontrolovali jste jí teplotu?“ Lexi spěšně přitiskla ženě ruku na čelo. „Dala jste jí nějaké léky na uklidnění?“

„Apaurin. Hned jak to začalo,“ odpověděla Zuzana. „Ale nemá to na ni vůbec žádný vliv! Má třicet sedm rovných, nic...“

„Musíme ji odsud dostat!“ Lexi sama měla pocit, že pokud v Sofiině pokoji zůstane ještě o vteřinu déle, tak

se udusí. Naštěstí už oknem zaslechla houkačku. „Povolala jsem plně vybavenou sanitu. Už jsou dole. Připravte Sofii na převoz!“

„Skutečně si myslíte, že... že to je dobrý nápad?“ pochybovala starší zdravotnice. V neustávajícím křiku pacientky ji bylo sotva slyšet.

„Hořím! Přijali tělo satanovo!“ vzlykla pacientka. Nato se vzepjala v dalším návalu křečí a vřeštěla, jako by ji skutečně stravovaly plameny.

„Je to nápad slečny Waarmetsové!“ křikla Lexi, „a ta by převoz určitě nevyžadovala, kdyby to nebylo vyložené nezbytné!“ testovala znovu i svoji autoritu. Nic jiného jí nezbývalo, protože volat Katie zpět už nesměla. Jakmile zalarmovala sanitu na převoz, na Katiin příkaz vyhodila telefon za jízdy z okýnka svého SUV. „Sanita je možná víc vybavená než tohle zapadlé pracoviště, nemusíme mít strach!“ pokusila se ženu i sebe uklidnit.

Úspěšně. Doktorka odhodlaně kývla a Lexi konečně vyběhla z pokoje a zalapala po vzduchu.

Pacientčin křik neutichal, neustále se ozývalo vřeštivé „hořím!“... stále dokola, skoro jako by naříkalo mučené dítě.

Lexi do očí vyhrkly slzy lítosti a strachu.

Hlavně nezpanikařit, přikázala si. Katia má jen podezření, že i my můžeme být v nebezpečí, ale Sofiin stav s tím nemusí mít vůbec nic společného. Podle všeho horečkou netrpí a podobných snů už pár měla.

Jenže... nikdy nekřičela. Ne. Jen si posledních pár týdnů občas něco nepřítomně broukala pro sebe.

A nikdy nekrvácela.

Lékařka si viditelně oddychla, když neustále vřeštěcí a vzpírající se pacientku předala do rukou saniťáků a vrátila se do sesterny.

Tam Lexi právě zakládala dokumentaci do Sofiiny složky, když vtom si všimla, co vysílá poblíkávající obrazovka u stropu. Běželo mimořádné zpravodajství.

Lexi měla nejprve podezření na teroristický útok. Někde hořelo a všude byla spousta lidí. Mnoho zraněných, několik sanit kolem. Přikročila blíže k obrazovce, aby slyšela.

„... panice, vrtulník záchranné služby nemůže přistát,“ hlásila reportérka. *„Počet mrtvých se pohybuje kolem dvaceti, zraněných záchranáři zatím evidují na sedmdesát. Kvůli davům prochájejících mají i vozy záchranné služby velmi ztížený příjezd na místo neštěstí. Situace stále není pod kontrolou. Obyvatelé Vizovic mluví o meteorologickém úkazu, který zatím nejsme schopni potvrdit...“*

Vizovice! vyděsila se Lexi. To je místo, kam měla šéfka Katia asi před hodinou namířeno, protože právě tam Patrik dovedl JEHO! Lexi se musela držet, aby neomdlela šokem.

„... pilot havarované helikoptéry podle všeho ve stroji nezůstal, je tedy možné, že havárii přežil a je jedním ze zraněných. Svědkové bohužel nejsou schopni cokoli vypovědět...“

„Jak mohl pilot přežít pád vrtulníku?“ hlesla Lexi. Až nyní si uvědomila, že už neslyší Sofiin křik.

„Pojedete s námi, Alexandro?“ zeptala se lékařka. „Přece jen... nejsem úplně nejmladší a tohle... nevím, zda to zvládnu.“

„Musíte,“ oponovala Lexi a podala jí Sofiinu složku. „Potřebujeme vás a vaše zkušenosti víc než kdy jindy. Musíte na Sofii dohlédnout, a to i na pražské klinice. Katia na vás spoléhá. Dojedu za vámi, jakmile to bude možné.“

„A – co podniknete vy?“

Lexi opět upoutala reportáž...

„... zřejmě objevili pilota havarované helikoptéry. Podle posledních zpráv je naživu a nyní je s těžkými popáleninami v péči záchranářů. Není schopen komunikovat. Nemáme informace, proč k havárii došlo, ani jak pilot dokázal opustit zcela zničený kokpit. Bez výpovědí očitých svědků...“

„Vy víte, co se děje?“ zeptala se lékařka.

„Došlo k nějaké hodně ošklivé nehodě,“ odpověděla Lexi nepřítomně.

„Myslím, se Sofií. Co se s ní dál bude dít. Nevím, na co se připravit.“

„Na všechno. Následky experimentální léčby mohou být jakékoliv. Nemám pro vás potřebné informace. A proto se potřebuji co nejdřív osobně setkat se slečnou Waarmetsovou.“

Lexi věděla spoustu věcí, které jednoduše nikomu říci nesměla. Celý Katiin *druhý projekt* musel být zdravotnickému personálu kolem Sofie utajen.

Lexi byla výjimkou a byla na to patřičně hrdá. Ve svých šestadvaceti asistovala při největším objevu desetiletí, i když to znamenalo pracovat neustále v utajení a naučit se dokonale lhát. Beztak totéž vyžadovala už samotná pozice asistentky v jedné z nejvlivnějších zdravotnických společností.

Ale byl tu ještě někdo, kdo věděl víc. Dan Sokol. Ten namyšlený frajírek, který jí ještě nedávno dělal návrhy. Teď se přilepil na Katiu Waarmetsovou, všude za ní běhal jako drahý psík. Ten má jistě informace z první ruky.

On už *ho* viděl... *oživlého*...

Právě teď je někde s *ním*!

Musela za Katiou, hned. Najít zbytek týmu, ať už je kdekoliv, ať se děje cokoliv. Bez ohledu na všechnu tu hrůzu, která se kolem rozpoutala, se Alexandře plnil celoživotní sen.

A nemohla se dočkat, až na vlastní oči spatří Samuela Segetha.

III

„Co to do prdele bylo?!“ chtěl vědět Patrik. Chvěl se, a rozhodně ne kvůli tomu, že svoji bundu půjčil prastrýci. Sníh nesníh, stále bylo vedro. Zvolnil krok, aby se vykašlal a vydýchal. Ostatní se zastavili. Aby toho všeho

nebylo málo, kopec před nimi byl příkrý a uklouzaný těžkými botami desítek návštěvníků, kteří tudy během čtyř dnů spěchali k pódiu a zpět ke svým stanům. Ti teď do uprchlíků vráželi v panice.

Co se to děje? Kam jsem to vlezl? litoval Patrik. Proč jsem tě poslechl, Dejve?

„Samueli!“ oslovila šéfka prastrýce.

Ten se otočil. Ale ne tak, jak by to udělal obyčejný člověk. Byl to pohyb tak rychlý, že jej Patrik nebyl schopen zaznamenat pohledem. Ve vteřině stál oživený šéfově tváří v tvář.

Katia se s ním začala o něčem dohadovat – finsky. Patrik bohužel nerozuměl jedinému slovu. Dobře, znal všechny možné programovací jazyky, zdrojovými kódy by mohl vytapetovat Sixtinskou kapli, ale nic z toho mu teď nepřípadalo tak složité jako finština.

Posadil se do ušlapané trávy, z honby za prastrýcem a jeho doprovázení až sem byl pěkně unavený. „Co to všechno mělo znamenat?“ trval na svém dotazu.

„Jsi v pohodě, brácho?“ vzal ho Dani za rameno.

„Viděl jsi to, co já?“

„Jste v pořádku?“ zeptala se šéfka.

„My? My možná!“ odsekl Patrik. Tajemná lékařka, Daniho tajná láska, pomyslel si Patrik, konečně také vzala na vědomí nás živé. Co ta je zač? Má to šílenství na svědomí? „Ale co oni? Oni?! Samueli, byl jsi se mnou celou dobu, ty víš, co se to stalo?“

Samuel neodpovídal. Patrik věděl, že dotazu rozumí, ale mluvit česky ho, pravda, ještě moc neslyšel.

„Mě...“ ozval se Dani a prohmátl si čelo a nos, „bolí oči.“ Pak pohlédl na svoje prsty – byly od krve.

„Teče ti krev z nosu!“ upozornil jej Patrik.

Dani se otřel kapesníkem.

„Zdá se, že nás sledují,“ upozornila šéfka.

„Kdo?“ chtěl Patrik vědět. „Ten hořící chlap? Nebo poliši? Nebo kdo?“ V odpověď se ozvaly sirény.

„To zatím není jisté,“ zavrtěla Katia hlavou, ohon dlouhých černých vlasů se jí zavlnil na zádech. „Musíme jít! Hned!“

Vydali se do vršku, míjeli skupinky festivalových účastníků, které zvědavost vedla naopak dolů, na místo neštěstí.

V polovině stany osázeného kopce se Katia zastavila a rozhlédla po spoušti, kterou pod sebou zanechali: sanity se dostaly až k pódiu, přeživší – slavnou kapelu nevyjímaje – se svjeli – zřejmě v bolestech, ti schopnější se valili z areálu ven v nekontrolovatelné panice.

Patrik si připadal jako v počítačové hře: uprostřed apokalypsy proti neznámému nepříteli. Ale nedokázal v sobě rozpoznat skutečný strach, protože realitu v tuto chvíli jeho mysl zkrátka odmítala přijmout. Dani na tom byl zřejmě podobně, jen stěží si rozechvělýma rukama ubalil cigaretu.

Oživený prastrýc nic neříkal. Všechny jeho rádoby sympatické rysy ztvrdly, oči zůstávaly obezřetné.

Bylo to jen pár hodin, kdy Samuela našel, nahého, zmateného, kousek od laboratoře, u zlínského nádraží. Strach z něho rozhodně neměl. Ani když s ním chodil ulicemi nebo se na Davidův popud snažil zmizet ve festivalovém areálu. Ne, zřejmě by z něho vůbec neměl strach, kdyby nebylo té katastrofy. Najednou si až moc živě dovedl představit, jak ho tenhle nečlověk páře na kusy.

A co bylo horší, šéfka Katia nevypadala o moc vlídněji. Její měkkou, kulatou tvář křivila bezradnost a rozčilení. Takhle ji Patrik viděl poprvé.

„Pánové!“ otočila se k mladíkům. „Musíme se dostat co nejdál od civilizace, aby nás nevystopovali. To znamená...“

„A co David?!“ skočil jí Patrik do řeči. „To byl kurva jeho, jeho nápad, vzít Samuela sem mezi lidi! Volal mi, volal mi a poradil mi tuhle šílenost! *Zmiz v davu*, radil

mi! No, tak jsem šel! Tak jsem šel a poslal všechny ty lidi na smrt!“

„To je pěkná blbost, brácho.“ Patrik ucítil na rameni Daniho stisk. Nepomáhal. Nejen že to bylo asi vůbec poprvé, kdy se nechal mladším bratrem utěšovat, ale navíc to bylo to poslední, co by právě teď chtěl. „Chci vědět, kde je David!“

„Nevíme,“ přiznala Katia. „Jen doufám, že ne někde tam dole.“

„Zavolám mu.“

„Ne! Nepoužívej telefon, a už vůbec se nepokoušej kontaktovat Davida.“

„A to jako proč?!“ Patrik cítil bušení krve ve spáncích... a touhu někomu rozbít hubu.

„Víš, co se stalo, Kat?“ zeptal se Dani o poznání klidněji a zašlapal nedopalek do změkklé hlíny.

„Nejspíš je tu někdo další, někdo stejný jako my.“

„Další Violeti? Ale sama jsi tvrdila, že ty a tady rozmrzlý prastrýček jste jediní...“

„Jediní co?!“ Patrik nakopl ušlapanou hroudu hlíny; Daniho nedopalek byl opět na světě. „Vy dva,“ podíval se na Samuela a Katii, „co jste doopravdy zač?“

„Teď ne,“ zavrtila Katia hlavou, oživený zřejmě ani nerozuměl česky vyřčenému dotazu.

„Oni mají vrtulník!“ pokračoval Dani.

„Měli vrtulník,“ upřesnila Katia.

„To *strýček Sam* je sundal? Přímo na lidi?“

Katia na chvílku semkla drobné, červeně nalíčené rty. „Ne. Naopak nás odtamtud dokázal dostat. Pojdte!“

IV

Katia stoupala do vršku ladně a téměř neslyšně. Její tělo pracovalo dokonale. Nepocítovala žízeň, únavu ani vyčerpání. Zcela jinak na tom však byla její mysl. Její já – onen malý ostrůvek přimknutý ke skále Segethovy

rodiny. Skála se teď drolila, nakláněla v hurikánu nečekaných katastrof.

Celá staletí opatrovala každého potomka Adama Segetha v nepatrné naději, že Samuel nezmizel nadobro, že se generace jednou setkají a její poslání se naplní.

Když ho poprvé spatřila, byl schoulený v ledové průrvě, v rozpadajícím se kabátě, který mu kdysi sama ušila. Co nejrychleji ho převezla na základnu Barneo. Objev musela uchovat v dokonalé tajnosti, ale vymazat vzpomínku pár lidem jí už dávno nečinilo nejmenší potíže. Ty nastaly, jakmile Samuelovo tělo začalo rozmrzat. Na cestě do Zlína musela hodně improvizovat, aby jej udržela v chladu. V laboratoři ji nenapadlo nic jiného než ho ponořit do krve lidských dárců.

Když Samuela zbavila zbytků ošacení, objevila kolem jeho krku přivázaný přívěsek – tentýž, který mu kdysi vyrobila. Pak se ale podívala dovnitř onoho roztřepeného plátěného váčku.

Vše, co za stovky let prožila, ztratilo smysl.

Bylo to fluidum.

Mlžný oblázek bez určitelného skupenství, kobaltově modrý a lesknoucí se, zároveň antracitově černý, pohlcující světlo i průsvitný...

Věc, která barvila krev do fialova a jejímu hostiteli propůjčovala přinejmenším nepřírozenou odolnost a dlouhověkost.

Věc, kterou měl Samuel vrátit na sever, zpět do zdroje.

Okamžitě začala s výzkumem. Nejprve aby zjistila, jak se substance dá zničit, den za dnem však víc a víc přemýšlela o jejím využití. Doslova se jí vnucovalo. Vždyť pokud snad zajišťuje nakaženým dokonce nesmrtelnost, a jí změněná Violetí krev druhým léčí zranění, nic nemůže být důležitější než zjistit, zda lze zamezit vedlejšími účinkům – tedy potřebě krve a zřejmě nezvratné změně tkání. Katia sama byla navíc důkazem, že po podání

plazmantu – jak předmět pojmenovala – nemusí člověk zemřít. Její vlastní proměna byla nedokonalá – ve chvíli, kdy Katiu plazmant zabíjel, se dostala k další lidské krvi. Část jejího těla i osobnosti zůstala pak už trvale lidská.

Katia nemohla ani domýšlet, co všechno by umožnily vědecké poznatky a technické možnosti současné doby.

Jenomže ani věda jí tedy nedokázala dát odpovědi, po kterých tak dlouho toužila. Katia nezjistila vůbec nic. Objekt nebyl pozorovatelný žádným přístrojem. Jako by prostě neexistoval. Coby vědkyně byla přesvědčena, že je to nesmysl, že musí existovat způsob. Nakoupila vybavení za statisíce, ovšem s nulovým úspěchem. Ta věc nebyla viditelná v jakékoli látce, pod jakýmkoli zářením, nikde.

Její ztuhlý, v krvavé lázni plovoucí majitel mezitím ožil.

Existovalo jen málo věcí, které Katiu při jejím věku mohly překvapit. Ale ani tisícovka prožitých let by ji nedokázala připravit na *něj*.

V jeho hlubokých očích a výrazu tváře se nedalo vyčíst nic určitého, a přesto všechno. Jako by viděly mnohem víc než Katia za čtyři stovky let.

Vypadal tak o deset let starší, než jak si ho pamatovala, což nedokázala pochopit, stejně jako to, že jeho dlouhé vlasy byly o několik odstínů tmavší, a jinak bezvousou tvář doplňovala bradka. Ale oči a hezky tvarovaná ústa patřila bez jedině pochyby Samuelu Segethovi.

Když se sotva před pár desítkami minut setkali poprvé tvář v tvář, nevzpomínal si na své jméno. Svě příbuzné ale poznal.

Okamžitě také poznal svůj přívěsek.

A nebyl tomu rád.

Jako tonoucí pověstného stébla se nyní Katia chytala pochyb o jeho vině na neštěstí tam dole.

Sám měl strach, ujišťovala se. Varoval ji několikrát, že

se něco děje. A hlavně – nakonec zachránil své příbuzné před největší sokyní všech lidí – smrtí.

V krvavé náruči té nevyzpytatelné služebnice náhody však zůstaly nejspíš desítky jiných nevinných. Nevybírala si, skosila mladé i staré – Katia v davu zahlédla dokonce i děti.

Dokázal to předvídat a byl si jistý, koho má chránit. Ale kdo ví, co dokáže dalšího?

Bylo třeba ihned jednat. Doběhla Samuela. „Nemáš ponětí, odkud to přichází?“ oslovila ho starou finštinou. „Tušíš, kdo by to mohl mít na svědomí?“

„Kdo? Ty!“ zavrčel, aniž na ni pohlédl. Bylo to tak lepší. Z jeho černých očí čísel vztek. „Říkáš, že jsem čtyři staletí spal, ale ty jsi za tu dobu zešléla! Brát tenhle neřád sem?!“ trhl za zip kapsy na bundě.

Katia nejprve myslela, že má na mysli sám sebe. Až chvílku poté si uvědomila, co se v kožené bundě ukrývá.

Chtěla mu plazmant co nejrychleji vrátit. Protože sama byla bezradná. Věřila, že jedině on bude vědět, co s tím dál.

„Proč jsi to tam nahoře prostě nenechala? Mohlo to alespoň zůstat pod ledem!“

„Netušila jsem, že to máš u sebe! Opravdu netušila! Zjistila jsem to až tady! Co jsem pak měla dělat?“

„Spíš, co jsi dělat neměla...“ Zastavil, a s ním i všichni ostatní.

Katia shlédla dolů, na místo neštěstí. Křik a blikající světla sanitek, hasičů a policejních vozů mluvily za vše. Pocit viny a selhání Katiu dostihl tak snadno, jako tygr zraněnou gazelu.

Jak je možné, že jsem nevyčítala, že mě někdo pronásleduje?! Jak to, že jsem nedokázala ochránit Davida před pochybnostmi? Jak jsem mohla dovolit, aby svým strachem nakazil i Patrika a donutil ho ukrýt se v mnohatisícovém davu?

... Davu nevinných lidí, na který se pak – zcela jasně zásehlem síly Violetů – zřítíla... helikoptéra!

Katiu znovu vyděsil výhružný hřmot vrtulníku. Zcela jasně rozpoznala zvuk rotorů. A přidávaly se další.

Teď už stroje i viděla. Kroužily nad areálem, kužely světla však odhalovaly jen skoro prázdnou betonovou plochu. Policisté vytvářeli provizorní hrazení...

Záchranná služba.

Katia si zakryla oči rukou. *Jsou to jen záchraniči.*

„Proč jsme teď tady?“ ozval se Samuelův hlas. Zadíval se na ni. Dlouze. Zkoumavě. Vztek z jeho očí konečně vyvanul. „Víš to vůbec?“

Katia netušila, co odpovědět. Nebyla si ani jistá, zda dosud jednala z vlastní vůle. Zkusila začít od začátku. „Našla jsem tě před půl rokem.“

„To vím. Proč jsi mě vůbec hledala?“

„Protože jsem slyšela tvoje volání. Slyšela jsem ho už od druhé války...“

„I kdyby to byla pravda, jaký...“ Samuel si přitiskl prsty na spánky, „jaký jsi měla důvod si myslet, že volám zrovna tebe?“

Mít zachované city je tedy pěkný *dar*, pousmála se Katia. Jakkoli byla neochotna tomu uvěřit, Samuelův dotaz zabořil. „Protože jsem byla jediná, kdo ti mohl pomoci? Vždyť i díky tomu se mi nakonec podařilo tě lokalizovat.“

„Loka – co, prosím?“

„Zjistit, kde jsi uvízl, a vysvobodit tě z ledu.“

„Vysvobodit mě...“ Samuel zabořil ruce do zacuchaných dlouhých vlasů.

Právě se ocitli na vrcholu liduprázdného kopce. Žádné další stany, jen z dálky na ně pomrkávala okna dvou osamocených domů zahalených temnotou.

„Měla jsem pocit, že ti to dlužím...“ *A nedokázala jsem dál snášet tu samotu*, dodala bezhlasně.

Oživený ji však slyšel. Zadíval se Katie do očí. Kolem rozšířených zřítelnic spatřila zcela zřetelný, sytě modrý kroužek. Další důkaz přítomnosti živého Samuela Se-

getha. Kotvil teď v jejích očích jako v jediném přístavu, který na tomhle rozbouřeném oceánu cizího světa znal. Jeho pronikavý pohled zastřel strach, nejistota mu navracela špetku někdejší lidské nevinnosti.

„Poslyš,“ promluvila na něj vlídně, „nic z toho, co se stalo, teď už nezměním. Snad budeme moci změnit alespoň to, co přijde.“

„My?“

„Nepomůžeš mi?“

„Ty snad víš, jak bych mohl?“

„Po tom, co jsem viděla dole, věřím, že ano.“

Katia mlčela; vítr k nim opět zavál vzdálené sirény.

Samuel zůstal chvíli zamyšlený, nehybný, ruku znovu na zipu kapsy. „Tahle věc ty útočníky za námi navádí. Ze všeho nejdříve musíme rychle odsud! Otázkou je, kam. Všude, kde jsem zatím byl, se to hemžilo lidmi.“

„Vím o pár odlehlých místech.“

„Hlavně oni,“ pohlédl Samuel na své dva příbuzné, „musí ihned co nejdál od nás.“

Katia nepochybovala o jediném Samuelově slově. Věděla, že je nezbytně nutné nalákat pronásledovatele na svoji stopu, a Daniho a Patrika rychle poslat jinam. Také věděla, že sama dokáže zachytit telefonickou komunikaci, takže je velmi pravděpodobné, že totéž dokáže i nepřítel.

„Vypněte si telefony,“ poručila mužům.

„Můj je stejně kaput,“ prohlásil Dani. „A to byl čerstvě nabitý.“

„Můj taky nefunguje. Ale pořád svítí.“ Patrik všem ukázal prázdný displej zářící do tmy.

„Zahodte je,“ poručila jim Katia. „Až budete dost daleko od nás, pořídíte si nové.“

„Daleko od vás?“ mračil se Dani. „My nebudeme pod vaší ochranou?“

„Teď to bohužel není možné. Naopak, musíte od nás pryč,“ oznámila Katia. Tón jejího hlasu nepřipouštěl

námítky. Stálo ji to dost námahy – poprvé za celá staletí se vzdávala svého nenápadného opatrovnictví Segethů, a nyní dokonce těch, kterým se zcela výjimečně dala poznat, což se nyní jeví jako největší chyba za celou její existenci. „Zkuste se co nejdříve dostat domů, do Brna. Nevracejte se do Vizovic, a už vůbec ne do Zlína, laboratoř jsem nechala vyklidit. Po téhle cestě sejdete až ke kolejím a k silnici. Zkuste si někoho stopnout, s trochou štěstí narazíte na policii nebo taxi. Kdyby ne, víte, že vlakové stanice jsou od sebe kousek, na některou brzy narazíte. S nikým nemluvte o tom, co se tu stalo. Nezapomeňte, že jste i nyní svázáni naprostou mlčenlivostí. Běžte ihned.“

„A David?“ ozval se opět Patrik. „Řekne mi někdo konečně, co je s bratránkem, nebo už není součástí týmu? Už jste ho prostě odepsali?“

„Věřím, že byl díky své předtuše neštěstí opatrnější. Teoreticky mu nic nehrozí.“ Prakticky vůbec nemáme tušení, co po nás jde a zda už není mrtvý, pomyslela si Katia. Její pochybnosti ovšem nesměly za žádnou cenu ohrozit zbylé chráněnce. „Zkusím ho co nejdříve najít a zajistit, aby byl v pořádku. Vy zůstávejte pokud možno doma. Patriku, sleduj zprávy, cokoliv, co najdeš na netu, ulož nebo zapiš. Chci vědět všechno o pilotovi toho virtuálního i o obětech. Všechno. Až se sejdeme, snad budeme už všichni moudřejší. Co vám nebude jasné, zkusím vysvětlit – alespoň to, co budu schopna... vysvětlit.“

„To by docela bodlo,“ ušklíbl se Patrik a shrnul si potem přilepené tmavé vlasy z čela. Katia cítila, jak moc je mu zle, jeho kyselý pot a strach. Nebojácný Patrik měl strach. Ale byl v pořádku, to bylo teď pro Katii to nejdůležitější.

Dani se tvářil neochotně. Její rozhodnutí se mu ani trochu nezamlouvalo.

„Pro tebe platí to samé, Dani. Ale za žádnou cenu nic nepodnikej na vlastní pěst. Dokud nemáme dost infor-

mací, nesmíme jakkoli zasáhnout. Nikdo z nás. Jakmile se setkáme, domluvíme se společně, co podnikneme.“

„OK. S tím bych souhlasil. Uděláme, co po nás žádáš, šéfko,“ uculil se Dani, už docela uvolněně, jako by před chvílí prohrál souboj v kulečnicku, ale rovnou chystal odplatu.

Segethovic neodolatelný klukovský úsměv. Po staletí skoro nezměněný. Až teď, jak se mladí muži spěšně vzdalovali, si Katia připustila jeho ryze lidskou přitažlivost. Vtiskla si Daniho úsměv do své obrovské knihy paměti jako pečeť.

Protože měla obavu, že ho už znovu nespatří.

V

Okolní lesy se dělily o svou vlastní temnotu, Dan měl pocit, že stéká ze všech svahů a lepí se jim na paty. Asfaltovou silnici téměř sbíhal.

„Počkej!“ zaúpěl Patrik. „Já nemůžu. Prostě nemůžu.“

Dan se zastavil.

„Já tohle nedávám. Je toho moc.“

„To tedy je.“

„Dokud šlo jen o oživení prastrýčka...“ Patrik se s heknutím posadil, „byla to docela prdel. Ale to, co se stalo...“

Dan přišel k bratrovi a položil mu ruku na rameno.

„Nevěděl jsem, že lidské tělo může... takhle... vyštíknout.“

„Snaž se na to nemyslet.“

„Vypadali... byly to jen klacky polité fašírkou,“ pokračoval Patrik monotónně. „A kolik jich tam bylo...“ Patrik si zakryl rukou ústa, bylo však už pozdě. Jak dával, obsah jeho žaludku se mu rozstříkoval mezi prsty.

Dan o kousek ustoupil, pak pohotově zapátral po kapesníku.

„Bože...“ huhlal jeho bratr a otíral si ruku o asfalt za sebou. „Tohle je humus...“ rozvzlykal se.

„Patriku,“ Dan mu podával svůj krví zašpiněný kapesník, „to přejde. Jsi v šoku.“

„A ty... ne?“ V nastalém tichu si Patrik otíral ústa, pak prsty, a nakonec i koženou bundu. „Já nevím, co dál. Nechce se mi nikam jít. Nic nemá smysl. Do čeho jsme se to připletli?“

„Věř mi, že to bude dobré. Těch lidí to... tam zas nebylo tolik zraněných, a viděl jsi, že už jsou tam celé oddíly záchranářů a polišů, pomůžou jim.“

„Těm rozmačkaným ani rozsekaným jistě ne.“

„Těm ne. Ale my jsme přežili, Patriku! My teď musíme jít. Sejít dolů ke kolejím. To zvládneš, ne?“

„Jo.“ Jakmile Patrik kývl, mladší bratr mu pomohl zpět na nohy. „Hlavně si do toho svého uměleckého díla nešlápni.“

Patrik se konečně usmál. „Jak to, že jsi tak v pohodě?“

„To tedy nejsem. Jen vím, že to musíme nějak ustát, jinak zcvokneme.“

Bratři pomalu pokračovali dolů po silnici. Níže už ji po stranách opět lemovala zaparkovaná auta a stany ukryté za keři. Většina z prozatímních příbytků z plachtoviny byla prázdná, přítomní obyvatelé mlčky balili; po festivalové náladě nebylo ani památky.

„Takovou šou tu asi nikdo nečekal,“ konstatoval Patrik. „Ta vstoupí do dějin.“

„A my byli u toho.“

„Ne na pódiu.“

„Naštěstí.“

Patrik se opět usmál. „Celou tu dobu mám pocit, že jsme v nějaké pošahané hře. Vezmi si to – jsem bezvýznamný ajťák, ty existence bez kariéry.“

Dan se ušklíbl.

„Bratránek David je nějakým zbytečným manažerem

zbytečné firmy až z Alabamy... a svolá nás dohromady frajerka, která vypadá jako postava z komiksu... a udělá z nás tým. Vždyť je to kravina.“

„Říkala, že ohledně zmrzlíka prostě nemůže nikomu jinému věřit, jedině jeho příbuzným.“

„Že nám věřila? A proč nás tam v laborce na každém kroku sledovaly kamery?“

Dan mlčel.

„Film s reálnými postavami, jo! Tak mi to celé připadalo. Že chtějí udělat film.“

„Nějak jsi zapomněl na naši polární výpravu. To by byl docela drahý film.“

Dan byl ještě docela nedávno plný dojmů z úžasné cesty na sever, již absolvovali před půl rokem a která by pracující smrtelníky stála minimálně polovinu životních úspor. Těžko se mohl vzpamatovat ze samotné skutečnosti, že oni, tři ještě ani ne třicetiletí muži – bratři Sokolové a bratránek David Mulderig z Ameriky – se dostali na sever světa, na vrchol planety Země, zdarma, a ještě s atraktivním doprovodem. Dostali veškeré vybavení i průpravu, a ano, stáli na špici světa. Dan, Patrik i David byli u toho, když tým W-SymbioPharm vyzvedával jejich příbuzného – prastrýce Samuela Segetha. Převáželi jej na Barneo a odtamtud až do jeho údajného rodného města Zlína.

Ještě kdyby to dobrodružství skončilo tady a Dani s Patrikem se vrátili do zkušebny a David odletěl přes oceán, šlo by prostě o fantastické zážitky a inspiraci do konce života.

Události bohužel pokračovaly. Ale aby jim uvěřil, musel by Dan vyčerpát poslední zásoby zdravého úsudku.

„Jo, sakra,“ ozval se Patrik. „Jasně. Hlavně ty desítky mrtvých na festivalu vypadaly rozhodně dost reálně.“

„Nemysli už do prdele na to!“

„A tobě to jde?“

„Ne. Co mi zbývá, než se snažit?“

„Řekni, ty jsi tomu věřil, že?“

„Čemu?“

„Že se ten náš *prastrýc* probudí?“

„Abych řekl pravdu, tak jsem v to tajně doufal. Víš, co všechno by mohl vyprávět? Žil v sedmnáctém století! Tam ještě neměli ani hajzl! A teď si představ, že by začal vyprávět! Autenticky! Na univerzitách! Jaké to tehdy bylo!“

„Srát do kopřiv?“

„Třeba!“ zasmál se Dan.

„Upřímně – mě by spíš zajímalo, co víš o tom, co jsou oni dva zač. Evidentně víš mnohem víc než ostatní...“

Po krátkém zauvažování Dan pokračoval: „Šéfka i *strýček Sam* se narodili v sedmnáctém století. On tady v Česku, ona nahoře ve Finsku, v přístavu Rauma. Tam se oba potkali, a něco...“

Patrik se zastavil a valil na Dana oči. „Chceš mi říct, že i *šéfce* je čtyři sta let?“

Dan kývl. „Podle všeho asi jo. Říkám ti jen, co vím od ní. Tehdy... se jim tam něco stalo. Od té doby už nejsou lidé. Říkají si *Violeti*. Jakože *fialoví lidé*, nebo tak něco.“

„Zadrž! Počkej! Takže ona je fakt *jako* on? Takže jsou nesmrtelní? To mi chceš naznačit?“

„Ten modrý *plazmant*, který šéfka zkoumala... oni to mají v krvi, a ano, říkala mi, že je to drží při životě celou tu dobu... Nepřijde mi to o nic míň šílené než tobě. Sám nevím, *jak* tomu mám věřit,“ vydechl Dan bezradně.

„Každopádně vidím, že věříš jí, na rozdíl od Davida...“

„Tak... jo, věřím.“

„David mě před ní varoval. Proto mě prosil, abych zmizel v davu. Měl z ní strach. Nechápu, že ty nemáš.“

„Já, a mít strach z baby?“

„Jistě, strávil jsi s ní spoustu důvěrných chvil, s *Kat*,“ ušklíbl se Patrik.

„Vole!“

„Nejsem slepý. Jak jsi za ní pořád běhal. Jsi z *Kat* na

větvi. Protože je to jediná kost ve tvém okolí, kterou jsi hned nedostal na ty své velkohubé řečičky, brácho!“

„Třeba dostal,“ chytíl se Dan, vděčný za odlehčení tématu.

Hlavně nemlčet. Hlavně neslyšet to ticho.

„Nesmrtelná milenka! O čtyři sta let starší baba! To musí být pro Dani Vaniliho konečně výzva!“ Patrik zakopl o pytel s odpadky, a měl co dělat, aby udržel rovnováhu. Byl vyčerpaný, což bylo znát na první pohled. „A já se tady teď přerazím o pytel sraček, spadnu a probudím se z ulítlého snu doma v posteli. Nebo ve zkušebně. Ožratý jak sviňa!“

„Jo, co bych dal za moravský stroj času! Měli jsme víc chlastat.“ Dan se chtěl na bratra usmát, nakonec jen zaťal zuby; tváře mu dřevěněly strachem. Právě mu zalehly obě uši. Do hlavy se mu opět kradl vlezlý neidentifikovatelný šum. Okolí pohlcovalo hutné ticho.

„Ty teda víš, co je ta modrá srajda přesně zač?“ ozval se Patrik mnohem tišeji než doposud.

Dan se rozhlédl přes prázdný, potemnělý svah i po opuštěných stanech kolem silnice, nikde se nic nepohnulo. „Nevím toho zase o tolik víc než ty,“ navázal rychle, jako by se mluvou pokoušel utéct strachu. „Však ona sama to nestihla pořádně prozkoumat. Je to prastrýcovo. Bála se, že bude zuřit, že o to přišel, tak mu to spěchala vrátit. Já... myslel jsem si, že by to snad mohlo... uzdravit Sofii.“

„Když mi David volal... měl pěkně nahnáno. Říkal mi, že...“

Patrik se odmlčel.

„Že co?“ snažil se Dan přerušit to vlezlé vtíravé šumění, ke kterému se teď přidal i praskot. Jako by s bratrem právě procházeli pod dráty vysokého napětí. *Ne, musíme mluvit, jinak se fakt strachy podělám.* „Co ti říkal?“

„Že to klonuje buňky a zabíjí hostitele, nebo nějak v tom smyslu.“

Oba mimoděk přidali do kroku.

„Až odsud vypadneme a tohle šílenství pomine, myslím, že se dozvíme víc. Jsme pořád členy týmu, ne?“

Patrik zase mlčel. Myslel na Davida? Nebo slyšel to, co Dan?

„Zavoláme si taxi?“ navrhl Dan rychle.

„Jasně. Zatroubíme na roh nebo na klakson? Máš nějaký?“

„Můžeme zkusit morseovku.“

„Prachem do vzduchu?“

Dan zavrtěl hlavou, ale usmát se nedokázal. Praskot v jeho hlavě zesílil, nyní už připomínal spíše bzukot včelího úlu. Vstrčil si prostředníčky do uší – žádná změna. Viděl, že i Patrik se rozhlíží, ve tváři byl opět bledý, zrovna jako jejich oživený prastrýc. Dan měl nutkání se bratra zeptat, zda také slyší ve své hlavě rojící se včely, ale teď už se neodvážil promluvit. Nechtěl podezření proměnit ve skutečnost.

Cítil, jak jeho vlastní tělo tuhne, jak mu těžkne krok, cítil tlak v zátylku.

„Třeba...“ promluvil nakonec Patrik, hlas se mu slyšitelně chvěl, „třeba budou všude poliši, budou odvážet lidi, evakuovat.“

„Viděl jsi to?“ sykl náhle Dan. Byl si jist, že v houští, ke kterému mířili, zahlédl pohyby. Temný, rychle se pohybující stín. „Někdo tam je.“

„Jo,“ hlesl Patrik a přidál do kroku. „Asi si jdou lidi pro stany.“

Křoví měli teď přímo vedle sebe. Zachvělo se a zastusilo, jako by jím někdo prošel. Ani jeden z mladých mužů však nikoho nezahlédl. Běželi dolů.

„Do prdele, je to tu zas,“ sykl Patrik a zastavil se.

Proboha nezastavujme se! křičel Dan, jenže ve skutečnosti nevydal ani hlásku. Měl pocit, že se tma kolem dá žvýkat, měl jí plná ústa, zatímco vzduchu se mu nedostávalo.

Bzučení se rozeznělo v plné síle.

To už také stál na místě a díval se směrem ke křoví, které minuli. Větvičky se ještě chvěly. Stín zmizel, nebo se jen přestal pohybovat. Nebo proklouzl a je někde za námi?

Dan se nedokázal pohnout. Cítil všude kolem cizí přítomnost, připadal si obklíčený neznámou silou. Slyšel vlastní tep, z nosu se mu opět spustila krev.

„Kurva!“ zaklel Patrik znovu. Rozhlížel se kolem sebe, z nosu mu také stékaly červené pramínky.

Nic se nepohnulo. Svět opět ztuhl.

Ozval se šustot trávy, dusot nohou, praskání větviček.

Proč ksakru nic nevidím! zaklel v duchu Dan.

Věděl – byl si jistý, že se někdo právě rozběhl z křoví podél silnice dolů, přímo k nim.

Kroky na asfaltu se teď už ozývaly zcela zřetelně. Někdo přiběhl a zastavil se těsně za nimi.

Dan zatajil dech, neodvážil se ohlédnout. Patrik se mu podíval do očí.

Neviditelná síla strhla Patrika k zemi.

Mladík zařval, padl na asfalt a svalil se na bok. Něco, co *nebylo vidět*, ho neuvěřitelnou silou a rychlostí vzalo za nohy a vleklo do křoví.

Patrik řval, snažil se rýt prsty do asfaltu, pak do hlíny, zachytával se stanů, které vyrval z kolíků, až nakonec dva vlekl s sebou.

Dan ho chtěl popadnout za ruce, pořád ještě se ale nemohl pohnout. Jen valil oči v hrůze a nevěře. Před jeho zrakem mu řvoucí bratr zmizel za potměným houštím. Zůstal po něm jen jeden ze stanů, který uvízl v trnách.

Vzápětí i řev zmizelého zanikl v temném tichu.

Cizí síla pominula.

Dan cítil, že už se může pohnout, chvíli se však nemohl na krok.

Chtěl zakřičet bratrovo jméno, stažené hrdlo však nepropustilo ani hlásku.

Několikrát se zhluboka nadechl, aby překonal nejhorší třes; rozeběhl se a proskočil skrze houští. Chvěl se tak, že zakopával o každou nerovnost, touha pomoci bratrovi ho však vedla strachu navzdory.

Vyběhl na louku. Zastavil se a rozhlédl.

Nikdo nikde.

Dolů vedla vyšlapaná zkratka ke kolejí. Vydal se po ní. „Patriku!!!“ zařval už z plných plic, do očí mu stoupaly slzy. Doufal v odpověď, z níž by mohl poznat, kde se bratr právě teď nachází. Všude však panovalo těžké, absolutní ticho.

Dan cítil, že ho někdo sleduje; ohlédl se zpět k houští, kterým se sem prodral.

Někdo tam stál.

Nehybná postava. Musela být tmavá, protože neviděl nic než její matné obrysy. Přesto si byl jistý, že tam je. Že tam stojí a dívá se.

Bzukot v Danově hlavě opět zesílil.

Něco bleskově vyrazilo proti němu.

Bezhlavně vykřikl. Pak naplno zaječel, skoro jako by mu právě uřízli přirození. Obrátil se na útěk, na uklouzaném svahu mu ale podjely nohy.

Zcela nekontrolovatelně se kutálel dolů.

Dopadl do škarpy plné kamení a kopřiv. Byl vděčný za svoji starou dobrou koženou bundu a kalhoty, které ho ochránily před nejhoršími nárazy.

Odvážil se zdvihnout hlavu.

Vzhlédl. Viděl jen vysoké křoviny a nad nimi temné nebe bez hvězd.

Šum však sílil. A s ním i syrový, sladký pach. Pach mokré hlíny.

Dan se s vypětím všech sil rychle vyškrábal na nohy s úmyslem drát se o život skrz křoví ke světlu před sebou. K vlakové stanici.

VI

Pocitu, jaký Samuelovi navodila jízda autem, se nemohlo vyrovnat nic. Ani podmanivá burácející hudba ovládající tisíce lidí tam na festivalu, dokonce ani krvavá lázeň, která plnila jeho tělo novou silou, dokud naplno neprocitl.

Jako živý mladík znával vítr ve vlasech, když se plachetnice hnala širým mořem, jako Violet prožil nejednu extázi ze smrti své oběti... Snad nic z toho se ale nevyrovnalo té chvíli, kdy uzavřený v dokonale hladkém, krásném a pohodlném stroji na čtyřech kolech projížděl městem.

Všude se tyčily ohromné domy, míhaly se kolem vozu v neskutečné rychlosti... která Samuelovi dělala vyloženě dobře. Jen kdyby mu nevadily ty myriády ostrých, barevných světel štípajících ho do očí.

Všechno kromě mě je v pohybu, pomyslel si. A muselo být, i zatímco jsem se prospal přes propast času. Vzbudil jsem se proto, abych všechno dohnal?

Ještě před nedlouhou dobou byl rozhodnutý vzít tu prokletou modrou věc a nasměrovat si to (jedno jak) zpátky na sever.

Už tomu tak docela nebylo. Cítil, že mu doposud něco unikalo. Něco, co má nyní na dosah; něco, po čem část jeho já prahne stejně intenzivně jako po krvi.

Jízda skončila na obyčejné kamenité cestě pod důvěrně známým nebem.

Nyní šli tiše, bok po boku.

On a Katia.

Minulost v přítomnosti.

Samuelovi nezbývalo než si nasadit masku přičetnosti a nosit ji, dokud nenajde smysl toho všeho. Pár kroků od hranice šílenství se teď snažil vnímat jen to, co mu bylo povědomé. Stromy, tráva, měsíc, dřevěný dům. Skoro stejně jako kdysi.

Tak jako strach, umírání a utrpení, že ano? Jsou tady

zнову a v plné kráse. K čertu s tím! A k čertu s minulostí!

„K čertu!“ škulbl sebou; oslepilo ho prudké světlo.

„Omlouvám se,“ sykla Katia. „Promiň...“

Místnost okamžitě znovu potemněla. Ucítil vůni čerstvého dřeva.

Žena s dlouhým ohonem černých lesklých vlasů chvíli někde štrachala, pak zapálila svíčku a postavila ji na stůl.

Samuel vše sledoval přivřenýma očima. Svíčka byla zasazena do štíhlé láhve ze zeleného skla, zdobené ztuhlými pramínky vosku. Světlo plamene měkce ozařovalo dubový stůl vprostřed místnosti.

Posadil se. „Voní to tady.“

„Ano?“

„Vzduch tam venku místy něčím páchl. Až jsem byl rád, že když nemluví, nemusím dýchat.“

Katia se pousmála. „Chápu. Ovzduší se za tu dobu také hodně změnilo. Tohle,“ ukázala nad sebe na proutěný koš, ze kterého visela skleněná baňka – třpytila se jako obludná kapka vody, která na něho může každou chvíli spadnout – „je elektrické světlo. Neuvědomila jsem si, že... že tě bude dráždit. Ale časem si zvykneš. Časem si nejspíš znovu zvykneš i na denní světlo.“ Usadila se naproti Samuelovi. Dlouhé, černé vlasy, které jí běžně spadaly snad až ke kolenům, teď svázané dosahovaly k jejímu klínu. Samuel znovu poznával Katiinu měkkou tvář, drobné, hebké rty, prohlédl si i plný dekolt natěsnaný a zavřený v koženém plášti spoutaném malými kovovými knoflíky. Ano, byla to svým způsobem stále žena, se kterou se kdysi dávno chtěl oženit. Nepřipadala mu kdoví proč odpudivá, jako jiní Violeti. Největší měrou to nejspíš měly na svědomí vrstvy líčidel, díky kterým připomínala smrtelnou ženu.

„Možná,“ zapochyboval o jejím prohlášení. Poté vytáhl z vnitřní kapsy kožené bundy přívěsek a práskl ru-

kou na stůl. „Ale na tohle si zvykat nehodlám.“ Odkryl dlaní špinavý váček s otřepanou výšivkou. „Víš vůbec, co jsi nejspíš způsobila?“

Katia vstala a přešla k oknu. Nedívala se na Samuela, a nedívala se ani ven, ale na dřevěný rám, takže on mohl sledovat její profil.

A cítit její utrpení – slova zasáhla terč do středu. Mělo to však nějaký smysl? „Pamatuješ si ještě,“ Samuel rozvázal kožený řemínek, který byl na rozdíl od váčku zřejmě nový, a nastavil dlaň jeho obsahu, „co tahle věc udělala z jediného člověka? A co ten... tvor potom udělal nám... a my sobě navzájem...“

Na jeho dlaň pomalu vyklouzl oblázek o velikosti dětské dlaně. Byl průsvitný a zářivý jako opál, právě v místech nejvyššího lesku však temný jako obsidián. Chvillemi připomínal puchýř plný modré tekutiny, při sebemenším pohybu očí zase obláček černé mlhy.

Samuel jej spustil na stůl.

Při pohledu na tu věc se mu udělalo fyzicky zle. Měl pocit, že se do ní propadá a prázdnota mu postupně trhá vědomí na kusy... Ta věc říčela hlasem, který měl... modrou barvu.

„Nevím jak, ale dokázala jsi mě i s tímhle dopravit až sem, dokážeš to dostat zpátky?“

„Teď rozhodně ne,“ zavrtěla hlavou. Na ni cizost toho předmětu evidentně vliv neměla.

„Tak jaký je tvůj plán?“

„Vymyslet plán,“ řekla. Vstala a přešla k policím s knihami. „Připravila jsem ti tu pár knih, které tě nějak stručně provedou historií a technikou,“ vykládala, zády k němu, zády k té věci. „Některé výrazy ti budou cizí, takže tady...“ zaštrachala v útrobách dřevěné police. Samuel ji přestával vnímat. Díval se na modrý předmět a naslouchal hlubinně jeho zářivé temnoty.

„... slovníky. Finština a čeština by zatím mohly stačit...“

Pomalu sevřel předmět v dlani a stiskl. Ucítil, jak jem-

ně přilnul k jeho kůži. A také... okamžitý klid. Jako by zavřel dveře do ohromného, cizími, vyčkávajícími věcmi přeplněného sklepa, jako by mezi ním a snad celým světem dosud zela chladná, slabě dunící, zvoucí propast nedozírné hloubky, kterou teď vyplnil. Prázdnotu nahradilo teplé přítomí, vůně dřevěného stolu, praskot knotu v plamínku svíčky.

Přítomnost. Krásná, příjemně přímočará, křišťálově čistá a vonící.

Se zájmem přelétl očima zbytek dřevěné místnosti. Byla útulná, zcela jistě čerstvě zařízená a připravená k obývání. „Co je tohle za místo?“ zeptal se.

Katia před něho položila hromádku knih a posadila se. „Je to jedna z mých chat. Mám jich víc a vždycky tak nějak na konci světa. Skoro nikdo o nich neví. Sem vede cesta, kterou by projel leda tak tank. Doufala jsem, že se tu budeš cítit dobře.“

„Nevím, co je *tank*.“

Na Katiiných rtech vykvetl nenápadný, ale velmi příjemný úsměv. „To teď vědět nemusíš. Připravila jsem tu všechno tak, aby ses mohl co nejrychleji adaptovat.“

„Nejrychleji se co?“

„Zvyknout si na současnost.“

„Vidím, že ty sis zvykla docela rychle. Pokud si pamatují, byla jsi němá.“

„Mluvím patnácti jazyky. Létávám letadlem a několikrát jsem byla na severním pólu. V mé přítomnosti neselhává elektronika, pokud to není mým záměrem. Přeměna mě nezabila a zřejmě kvůli tomu moji kůži nelepťá čistá voda. Vydržím i rok bez krve a nikdy pro ni nezabývám. Pokud musím mezi lidi, snažím se jich nedotýkat a nosím kontaktní čočky. Vedu společnost, která se podílí na výzkumu léčiv a podporuje jejich dostupnost. Svoji krví jsem napomohla vývoji léku proti rakovině a značně zjednodušila editaci DNA. Umím ovládat lidská vědomí a měnit vzpomínky.“ Katia se odmlčela.

Samuel ji mlčky pozoroval. Ačkoli většině z vyřčeného nerozuměl, byl fascinovaný každým jejím slovem, pohlcený zvědavostí a obdivem.

Dokud zvenčí neuslyšel hřmění a praskot.

„O existenci spousty z toho zatím nejspíš nemáš ani tušení,“ pokračovala Katia s vlídným úsměvem na tváři. „Čtyři sta let je dlouhá doba, Samueli. Ty ale teď nemáš ani setinu toho času.“

„Ne. To tedy rozhodně ne. Něco nás našlo,“ pokynul hlavou k oknu. Škvírami v žaluziích právě v tu chvíli pronikly paprsky ostrého světla.

Teprve nyní Katia znejistěla.

Samuel vsunul předmět zpět do váčku a schoval jej do vnitřní kapsy bundy. „To je *tank*?“

„Ne, to je zaručeně *auto*,“ hlesla černovláska a prudce se rozhlédla; její ohon rozřtal přítmí.

Samuel zbystřil všechny smysly.

Hřmot a další zvuky utichly. Zbyla jen cizí tápající mysl.

VII

Lexi En rozsvítla.

Katia k ní vzhlédla, muž na opačné straně stolu sevřel víčka a sklonil se. Dlouhé tmavé vlasy mu zastínily obličej.

Dívka okamžitě zhasla.

Zůstala ve světlem svíčky rozpouštěném přítmí chvíli stát a hledala vhodná slova.

Jenže jaká slova jsou vhodná, když proti vám sedí oživlý muž z Arktidy?

Něco jiného je o něm vědět, a něco docela jiného je vidět ho na vlastní oči.

A vědět, že se na ni dívá. Že ji zkoumá přesně tak, jak si přeje zkoumat ona jeho, jenže se neodváží. Je zvyklá se dívat všem (a mužům především) zpřímá do očí, teď ale nejspíš nesebere odvahu...

Světlá oválná tvář oživlého muže byla rozeznatelná

i v přítmí a stínech. Hluboké oči nebylo možné přehlédnout vůbec. Třpytily se v šeru a viděly... snad úplně všechno.

Lexi uhnula pohledem, jako by ji mohl popálit, pohlédla na Katiu, horečnatě přemýšlela. *Omluva je nejčastěji dobrým začátkem příjemného rozhovoru*, napadla Lexi poučka kdovíodkud. „Omlouvám se, Katio. Nevěděla jsem, že máš... hosta.“

„Docela jsi nás vylekala.“ Katio vstala. Usmívala se.

Body pro malou Lexi...

„Lexi, to je Samuel Segeth,“ ukázala na muže, který si zastrčil prameny vlasů za uši a dál neudělal nic, jen se na ni díval. „Samueli – Alexandra Norry Mocanuová.“

Lexi přistoupila trochu blíž a natáhla k němu ruku. Opravdu nečekala, že se ke zmrzlému a nedávno oživlému muži dostane hned až takhle blízko. „Moc mě těší,“ vypadla z ní obligátní představovací fráze.

On ale neudělal vůbec nic. Ani se nepohnul. Dál se na ni díval.

Nakonec se otočil ke Katie a něco jí říkal. Lexi nerozuměla jedinému slovu.

Zato si konečně mohla pořádně prohlédnout jeho tvář. Vysoké čelo, velké, krásně tvarované oči (zřejmě nalíčené a barvu duhovky nedokázala rozeznat), tak trochu orlí nos, velmi mladistvé rty a brada zdobená úhledně střiženou brádkou. Ale hlavně: pleť postrádala jakékoli známky stárnutí – Lexi nezpozorovala jedinou vrásku. Ano, Samuel Segeth byl mimořádně hezký. A odporný zároveň. Teď si promnul čelo, docela lidským gestem, přesto jeho prsty sklouzly po kůži jako po tvrdém plastu; nedošlo k jejímu zvrásnění.

Z ničeho nic vstal a vzal Lexi za konečky prstů. Lekla se tak, že málem ucukla. Sklonil se, aby ji políbil na hřbet ruky, rty se jí však nedotkly. Lexi bohatě stačilo, co cítila z jeho sevření. Prsty byly studené a tvrdé. Místa dotyku brněla jako po zásahu elektrickým proudem.

Pustil ji. Mlčel.

Lexi se cítila prapodivně. Už jen z toho, že ji *tak galantně* políbil na ruku zmalovaný chlápek v koženém křiváku. Že při tom na sobě nedal znát žádné emoce a nepromluvil.

Ne, tohle nebyl onen urostlý, drsný hrdina ze severu, jakého si představovala.

Samuel Segeth byl prostě úplně *jiný*.

Cizí. Jeho dokonalá, mladistvá tvář byla nejspíš jen maskou, která má oběti nalákat blíž. Ve zdánlivě netečném pohledu bylo možné zahlédnout predátora.

Nevinný vrah, napadlo ji. *Kolik lidí jsi sprovedil ze světa?*

„Je Sofie v pořádku?“ přerušila Katia trapné ticho.

VIII

Davy šílely. Fanoušci skákali a mávali vlajkami, na kterých se skvěl ohnivý název kapely SaintSinners a kresba Mustangu z roku šedesát devět.

Dani Vanili se jako vždy smál na dívky v publiku, při tom s přehledem stíhal řezat do kytary a řvát do mikrofonu. Patrik šperkoval hudbu sóly na svoji vyblýskanou dvanáctistrunku, Soňa doprovázela na basu a Míla na bicí rachotil jako ze samopalů. Všechno šlapalo. Úžasná šou i atmosféra. A to všechno na té největší festivalové stejdi v zemi! Sny se stávaly skutečností.

Uprostřed davu se utvořil kruh kolem pogujících fanoušků. Byly mezi nimi i dívky. Hezké dívky. Jedna si svlékla tílko a točila jím ve vzduchu. Oblá ňadra bohužel stále poutala sexy podprsenka, ale ten svrchní, už zbytečný propocení kousek oděvu skončil Patrikovi pod nohama.

Mladý rocker měl v úmyslu si k němu teatrálně přivonět, pak si ho omotat kolem ruky a omámit dívku svým úsměvem. Snad si Vanilkový Dani nemyslí, že tu veškerá sláva čeká jen na něho?